

skal det ikke være sagt, at Staten paa nogen Maade vil drage sin Haand fra disse Anstalter, men man vil tage under Overvejelse, om man ikke kan støtte dem paa en mere praktisk og økonomisk Maade, end det hidtil er sket.

Under Nr. 117 foreslaar Udvalget at nægte Bevillingen til Uddannelse af yngre Højskolelærere. Der var foreslaaet en Sum af 5,400 Kr., hvori er inkluderet en tidligere Bevilling paa 3,000 Kr. til Kursus paa Askov Højskole for unge Højskolelærere. Denne Bevilling vil Udvalget i Virkeligheden ikke til Livs. Man erkender, at dette Kursus har virket særdeles godt, og er villig til at gentage denne Bevilling. Men den er fra Regeringens Side knyttet til en betydelig mere vidtgaaende Plan om et 3-aarigt Kursus for unge Højskolelærere, som skulde gaa saaledes for sig, at i det første Aar skulde de have et 1-aarigt Kursus paa en Højskole eller en Landbrugsskole, og i de to følgende Aar skulde de med Bolig enten i København eller paa en Højskole eller Landbrugsskole i Nærheden af København drive et Slags frit Studium i København med Benyttelse af Forelæsninger, Foredrag, Museumsbesøg o. l., ganske vist efter en bestemt af Kultusministeren godkendt Plan. Men det har dog forekommet Udvalget, at hele denne Plan svævede noget for meget i Luften, at det var en lidt for planløs, lidt for tilfældig Uddannelse, de unge Mennesker fik her, og at det maaske kunde udarte paa en Maade, som ikke vilde være heldig. Idet Udvalget altsaa ønsker at opretholde Bevillingen til Kursus paa Askov, har man ikke kunnet gaa ind paa den videre gaaende Plan, der ogsaa vilde kræve ikke saa lidt forøgede Udgifter. I Aar vilde det ganske vist kun blive 2,400 Kr. udover de 3,000, men om 2—3 Aar blev det 10,400 Kr. udover de 3,000, altsaa et ikke ubetydeligt Beløb. Og da man ikke kan erkende, at hele Planen er saa særdeles anbefalelsesværdig, har man ikke kunnet slutte sig dertil, men man vil med Glæde forhandle om et Forslag, der muligvis kan ventes fra Kultusministeren mellem anden og tredje Behandling, om at føre Beløbet tilbage til den gamle Bevilling til Kursus paa Askov Højskole.

Under Nr. 118 har der ved Samraad været forhandlet om Statens Hjælp til Folkeskoler til Anskaffelse af Læremidler. Dette Samraad vil blive nærmere omtalt fra den Side af Udvalget, hvorfra det stammer.

Under Nr. 122 har Udvalget forbeholdt sig sin Stilling til Ministerens Forslag om at stryge en forhøjet Bevilling til Understøttelse af Underofficerer til Ophold paa en Folkehøjskole. Bevillingen er paa 10,000 Kr., den foreslaas nu reduceret af Ministeren til 5,000 Kr. Jeg skal ikke her, lige saa lidt som paa andre Punkter, hvor Udvalget har forbeholdt sig sin Stilling, komme ind paa Realiteter. Kun saa meget skal jeg sige, at vi have manglet nogle Oplysninger, som nu foreligge, men som Udvalget ikke fik Lejlighed til at drøfte, inden Betænkningen afgik, og det er det, Forbeholdet skyldes.

Under Nr. 124 er der et Forslag om at yde 5,000 Kr. til Folkemuseet og 8,000 Kr. til Nationalmuseets 2den Afdeling til Indkøb af Ting fra den Frohneske Samling, som kunde have Betydning for dem. Den ærede Ordfører for Indenrigsministeriets Budget har allerede under dette Budget fremhævet Betydningen af den Frohneske Samling for Kunstindustrimuseet, og jeg tror, at den Betydning ikke er mindre for de to Samlinger her. Der er sikkert adskillige Stykker af overordentlig høj Betydning, som ikke burde gaa bort fra Danmark, og som Museerne ikke kunne erhverve for den ordinære Indkøbssum, hvorfor Bevillingen er berettiget. Her kan ikke være Tale om at udsætte Bevillingen til næste Aar, naar vi ikke faa den i Aar. Kunne vi ikke købe nu, gaa nemlig disse værdifulde Ting tabt for Danmark, hvorfor vi maa benytte Lejligheden til at tage Bevillingen i Aar, og derfor har Udvalget ment at burde tiltræde Forslaget.

Nr. 126 og de følgende Numre i Betænkningen angaa hele denne Gruppe, som vi pleje at kalde litterære Understøttelser, det er dem under VI. A. 1. 2. 3. Man fortsætter her efter den Plan, man allerede tidligere er slaaet ind paa, om efterhaanden at bringe de 2- à 3-aarige Bevillinger ud af Verden, idet man har ment, at det var en uheldig Melleform. Tanken er egentlig den, at man kun bør støtte saadanne Forfattere, som man mener allerede ere naaede frem til en virkelig Betydning, der kan fastslaas, saaledes at man kan finde det forsvarligt at vedtage en fast Understøttelse til dem. Mange Forfattere ere blevne bragte ind paa de 2- à 3-aarige Bevillinger, uden at der har været nogen saadan Begrundelse, og naar de en Gang vare komne ind paa de 2- à 3-aarige Understøttelser, syntes man, det var Synd at stryge dem, og lod dem der-